

ΓΛΥΚΥΤΑΤΟ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)
'Εθαύμασα τὸ μνημονικὸ του. Ου-
μόταν ταῖς χρονολογίαις, τὴν ἡλικία
μου, τὰ πάντα.

Περίμενε μὲ χέρια ἐνωμένα νὰ τοῦ
ἀπαντήσω. 'Εγὼ ἐδίσταζα.

— Καὶ τώρα, μοῦ ξανάπε, θέλεις
νὰ διλύσῃς τὸν δεσμὸν τῆς καθιερώ-
σεως; 'Αφιέρωσες τὸ σῶμά σου στὸ
Θεὸ καὶ ἡ ψυχὴ σου ἔμεινε ἐπὶ τῆς γῆς!
ὦ! ἡ ἀνθρώπινη ἀδυναμία!

— Κύριε, Κύριε, λυπηθῆτέ με. Εἴ-
μαι χαμένη. 'Ἦμουν τρελλή.

— Καὶ ποῖα εἶνε ἡ δικαιολογία σου
ἀπάναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων
δι' ὅτι ζητεῖς;

— 'Απολογία μοῦ ζητοῦσε. Δὲν μπο-
ροῦσα νὰ τοῦ πῶ ὅτι ἐσώθηκα, γιατί
θὰ σὲ κατέστρεφα. 'Εσιώπητα κι' ἀνα-
στέναξα.

— 'Απολογία δὲν ἔχεις; 'ῥώτησε πά-
λιν ὁ Καρδινάλιος.

— ὦ! βοηθήσατέ με καὶ θὰ σὰς εὐ-
λογοῦ μέχρι τῆς τελευταίας μου πνοῆς,
ἐπιθύρσα.

— 'Ἔστω! Δὲν θέλω ὡς ὑπογράφος τοῦ Λουδοβίκου ΙΓ' νὰ δυ-
αρεστησῶ μίαν Λωτρέκ. Τὸ ὄνομά σου εἶνε μία δόξα τῆς Γαλ-
λίας. Θί σ' εὐχαριστῶ κόρη μου.

Καὶ κοιτάζοντάς με στά μάτια, προσέθεσε:

— 'Αγαπᾶτε κανένα;

— Ἀγὶ ἀπαντήσεως ἔσχευρα τὸ κεφάλι μου πρὸς τὰ κάτω σι-
ωπηλή...

— Ὡστε αὐτὸ εἶνε; Πολὺ καλὰ κόρη μου... Εἶπέ μου ὅμως
αὐτὸς πὺ ἀγαπᾶς εἶνε ἐλεύθερος;

— Ναι, κύριε.

— Γνωρίζει τὸ διάβημά σου καὶ περιμένει;

— Ναι, κύριε, περιμένει.

— Λοιπὸν ἔχει καλῶς. Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς θὰ προ-
σθέσῃ στὸ ὄνομά του καὶ τὸ δικό σου. Θὰ ἐνωθῆτε!

— ὦ! κύριε! ἐφώνασα, φιλοντὰς τὰ πόδια
του.

Μὲ βοηθήσε νὰ σηκωθῶ καὶ ἐφώνασε τὸν πά-
τερ 'Ιωσήφ.

Ὁδήγησε τὴν δεσποσύνη δὲ Λωτρέκ ἀπὸ
κεῖ πὺ τὴν ἔφερες καὶ σὲ μίᾳ ὥρᾳ θὰ τῆς πᾶς
τὸ διάταγμα, τὸ ὁποῖον τὴν ἀπολύει τῶν
δεσμῶν τῆς καθιερώσεως.

— Κύριε, εἶπα καὶ πάλιν, πῶ νὰ
σὰς εὐχαριστήσω;

— Εἶνε εὐκολο αὐτὸ κόρη μου

Ὅταν σὲ ρωτοῦν γιὰ μένα, λέγε
ὅτι γνωρίζω νὰ τιμωρῶ καὶ ν' ἀντι-
μειβῶ, ὅπως ἐτιμώρησα τὸν προ-
δότην Μονμορανόυ καὶ ἀντήμευρα
τὸν ἐντιμον Λωτρέκ.

Φίλησι τὰ χέρια του καὶ ἀκολού-
θησα τὸν πάτερ 'Ιωσήφ.

Σὲ μίᾳ ὥρᾳ μοῦ ἔφερε πράγματι τὸ διάταγμα. 'Ἐφυγα ἀμέσως
χωρὶς ν' ἀργοπορήσω, οὔτε μίᾳ στιγμῇ, ἔχοντας φυλαγμένο στο
σευθὸς μου τὸ πολὺ μὲ διάταγμα.

Δὲν ἐχρειάσθηκα, παρὰ μὸ ὀ δέκα τρεῖς ἡμέρες γιὰ νὰ γυρίσω.
Καὶ νᾶ, τώρα ἦλθα καὶ σοῦ γράφω, ἀγαπητέ μου, ὅτι εἶχα νὰ σοῦ
πῶ. Μποροῦσα νὰ σοῦ γράψω δλόζηλα βιβλία ἐντυπώσεων, μὰ θὰ
ἀργοῦσα π' αὐ, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μᾶθης τὸ ταχύτερον ὅτι εἶμαι ἐλευ-
θέρᾳ, ὅτι σ' ἀγαπῶ!

Σοῦ στέλλω τὴν ἐπιστολὴ μου αὐτὴ ἀμέσως, γιὰ νὰ χρεῖς καὶ
νὰ εὐδομονήσης.

Θὰ ἔχω ἐν τῷ μετεῖθ τὸ ἀλόγῳ μου ἔτοιμο. Μόλις γυρίσῃ ἡ πε-
ριστερὰ μου μὲ ἐπιστολὴν σου, θὰ καθίλιεσω ἄ... ἔσως καὶ θάρθῳ
σὲ σένα, σιμά σου... Πῆς μου μόνον πὺ βρισκοσαι καὶ περιμένει με.

Πᾶγαινε τώρα περιστερὰ μου. Ποτὲ δὲν εἶχα τόση ἀνάγκη τῶν
φτεροῶν σου.

Πᾶγαινε καὶ γύρισε γοήγορα.

Φίλ: μου δὲν σοῦ ζητῶ τίποτε ἄλλο; παρὰ νὰ μοῦ πῆς τὸ μέ-
ρος πὺ θὰ σὲ εἶρω. Δὲν θέλω ν' ἀργοπορήσουμε στὴ συνένωσί μας
οὔτε στιγμή.

Χ αἶρε ἡ μάλλον καλὴν ἀντάμωσιν Σ' ἀγαπῶ!

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΕΚΤΗ

Ἐκεῖνη πρὸς Ἐκεῖνον

Με ἂ 10 λεπτά.

ὦ! ἄλλοι ὄνο! ἄλλοίμονο! Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος, ὁ Καρδινάλιος,

εἶνε γιὰ μᾶς περισσότερο ἀπὸ τὴν πρώτη φορά ἀπὸτρόποιος! Κα-
κοῦργος!

ὦ! ἄκουσε! ἄκουσε με ἀγαπητέ μου... Κατὰ τὴ συνήθειά μας,
ἔδωσα τὴν προηγουμένη ἐπιστολὴ μου στὸ πόδι τῆς περιστερᾶς, τὴν
ἐπιστολὴ πὺ σοῦ ἔγραφα τὴν εὐχάριστη εἶδσι. Ἀπέλσι τὴ φτωχὴ
μου 'Ιριδα καὶ τὴν ἀκολουθοῦσα μὲ τὰ βλέμματά μου, ὅταν ἔ-
ξαφνα στὸ ἄλλο μέρος τοῦ μοναστηριοῦ, ἀκουσα κρότον πυροβό-
λου καὶ εἶδα τὴν περιστερὰ μας νὰ σαματᾶ καὶ νὰ πέφτῃ!.

ὦ! τότε ἔρρηξα μίᾳ τέτοια κραυγῇ, ὥστε νόμισα ὅτι ἡ ψυχὴ
μου βγήκε ἀπὸ τὸ σῶμά μου. Ἐτρεξί ἔξω ἀπὸ τὸ μοναστήρι, γιατί
κατάλαβα, ὅτι κάποιο δυστύχημα μὲ περιμένει.

Εἶδα τὴν διεύθυνσι πὺ εἶχε πάρει ἡ περιστερὰ καὶ ἔτρεξα
πρὸς τὰ ἐκεῖ. Πενήντα βήματα μακρὰ πὸ τὸ μοναστήρι εἶδα ἕνα
λοχαγὸν νὰ κυνηγᾷ. Ἦταν αὐτὸς πὺ ἐπυροβόλησε τὴν περιστερὰ.
Τὴν κρατοῦσε στὰ χέρια του καὶ κῆτιζε περὶ ὅγα το γράμμα πὺ
ἦταν δεμένο στὸ πόδι τῆς.

Ἐτρεξα πρὶς αὐτὸν φωνάζοντας ἀπελπισμένα: .

— ὦ! δυστυχία! ὦ δυστυχία μου!

Τέλος στάθηκα λίγα βήματα μακρὰ του ἄλλοφρονοῦ α καὶ
ταραγμένη

Πρόσεξα ἐν τούτοις πὺς ὁ λοχαγὸς αὐτὸς ἦταν — τι συμπῶσις!
— ἐκεῖνος πὺ συνήνησα τὴ νύχτα πὺ ἐρευνουσα γιὰ σένα στὸ
στρατόπεδο τοῦ Καστελνοδριῦ. Ἦταν ὁ Βιτεράν, ὁ ὁποῖος, διὰς
εἶχα μάθει, πυροβόλησε στὴ μάχη ἐναντίον σου καὶ σὲ ἔρριξε κάτω
ἀπὸ τὸ ἀλόγῳ σου.

Ὅταν ὁ ἕνας ἀνεγνώρισε τὸν ἄλλον, ἐμείναμε βουβῶι.

Αὐτὸς κατάλαβε ὅτι ἐγὼ φοροῦσα τὸ μοναχικὸ ἔνδυμα ἐξ
αἰτίας του.

— ὦ! κυρία, ἐπιθύρσι, εἶμαι πράγματι πολὺ
δυστυχῆς.

Μοῦ ἔδωσε τὴν περιστερὰ, ἡ ὁποία ἔπεσε κατὰ
γῆς γεμάτη αἵματα, καὶ ἔφυγεν ἀμέσως κατατα-
ραγμένης.

Τὴν εἰσέκοσα. Εὐτυχῶς μόνῳ ἡ φτεροῦγὰ τῆς
εἶχε σπάσει. Πόση ἀγωνία πέρασα τῆς στιγμῆς αὐ-
ταῖς! Πὺς θὰ σ' εὐρισκα ἂν ἡ 'Ιρις ἔπερτε νε-
κρῆ; Μόνον αὐτὴ ἤξευρε τὸ μέρος πὺ βρισκο-
σαι, δι' αὐτῆς σὲ εἰδοποιουσα γιὰ τὸ κατὰ-
λυμά μου.

Πὺς θὰ σ' εἶρω λοιπὸν, ἀγαπημένε μου,
ἂν ἡ 'Ιρις δὲν μπορῆσῃ νὰ πετάξῃ πιά σὲ
σένα γιὰ νὰ σοῦ πῆ πὺ εἶμαι, γιὰ νὰ σοῦ
πῆ ὅτι εἶμαι ἐλεύθερᾳ, νὰ σοῦ πῆ πὺς θὰ
γίνουμε εὐτυχεῖς;

ὦ! ἂν ἔβλεπες, ἀγαπητέ μου κόρη,
πὺς μ' ἐκῆταξες ὅταν τὴν ἔφερα
στὸ μοναστήρι! τὴν ἐπλάγιασα σ'
ἕνα κἀνιστρο τὸ ὁποῖο κρατῶ εἰς
τὰ γόνατά μου. Εὐτυχῶς δὲν ἔπαθε
τίποτε στὸ σῶμά τῆς.

'Ἐλυσα ἀπὸ τὸ πόδι τῆς τὸ
γράμμα μου διακρύψουσα. Θεέ μου!
ἂν δὲν εἶχε γίνῃ αὐτὸ τὸ δυστύχη-
μα, τώρα ἐοῦ θὰ εἶχες μάθει πὺ
βρισκομαι καὶ θὰ ἔχουσιν... Πὺ

εἶσαι ἀγαπημένε μου! Πὺος θὰ μοῦ τὸ πῆ αὐτὸ;

'Αλλοίμονο! Νὰ! ἔρχεται ὁ γιατρὸς τοῦ μοναστηριοῦ τὸν ὁ-
ποῖον ἔστειλα καὶ προσεκάλεσα. Θεέ μου! τί θὰ μοῦ πῆ γιὰ τὴν
'Ιριδα;

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΕΒΔΟΜΗ

Ἐκεῖνη πρὸς Ἐκεῖνον

Ὀρι τετάρτη.

Ὁ γιατρὸς εἶναι ἀγαθὸς ἀνθρώπος. Κατάλαβε ὅτι ἡ ζωὴ τῆς
περιστερᾶς εἶναι πολλὰς φορῆς πειὸ πολύτιμη κ' ἀπὸ τὴ ζωὴ ἐνὸς
Βασιλέως.

Ἦ πληγῇ, ὅπως μοῦ εἶπε, εἶνε δσήμαντη κ' ἰ σὲ διάστημα τριῶν
ἡμερῶν, ἡ 'Ιρις θὰ θεραπευθῇ, ἀρκεῖ ν' ἀφήσω νὰ τῆς κόψῃ τὴ
φτεροῦγᾳ! Ἐγὼ ὅμως δὲν ἐπέτρεψα τὴν ἐγγείρησι αὐτῆ καὶ
τοῦ εἶπα:

— Στὴ φτεροῦγα, πὺ θέλετε νὰ κόψετε, εἶνε κολλημένη ὅλη ἡ
ζωὴ μου. Πρέπει νὰ πετάξῃ! Πρέπει νὰ πετάξῃ.

— Αὐτὸ εἶνε δύσκολο, μοῦ ἀπήνητησεν ὁ γιατρὸς καὶ δὲν μπορῶ
νὰ σὰς ἀπαντήσω σχετικῶς. Πάντως μόνις περᾶσουν τοῦλάχιστον
δέκα πέντε ἡμέρες ἢ ῥεῖς εβδομάδες τὸ πολὺ θὰ ἔχη τελείως θε-
ραπευθῇ.

— Ἔστω, εἶπα καὶ μετὰ δεκαπέντε ἡμέρες. Ἀρκεῖ μόνον νὰ
πετῆ!

Ὅπως θὰ καταλαβαίνης, ἀγαπητέ μου, ὅλαις ἡ ἐλπίδες μου ἀπὸ
τὴ θεραπεία τῆς ἔξαρτῶνται.

(Ἀκολουθεῖ)